

جزئیات جدید اتوبوس دانش آموزان کرمانی

سختگویی قوه قضائیه با اشاره به اینکه مدیرکل آموزش و پرورش استان کرمان احضار شده، گفته است که آموزش و پرورش در حادثه دانش آموزان کرمانی بی تقصیر نیست. اصغر جهانگیر در این باره گفت: «حسب گزارشی که پلیس ارائه کرده، اتوبوس موصوف یکی از چرخ‌های عقب‌اش از ابتدا فاقد سیستم ایمنی ترمز بوده و تحقیقات اولیه حاکی از این است که پروتکل‌ها و آیین‌نامه‌های مربوطه از ناحیه آموزش و پرورش هم به‌صورت کامل رعایت نشده است و پرونده قضائی در این باره تشکیل و در حال رسیدگی است.» او ادامه داد: «در حال حاضر راننده و مدیرعامل شرکت حمل و نقل، از روز بعد از حادثه تاکنون با صدور قرار تأمین مناسب در بازداشت بهسر می‌برند و مدیرکل راه و شهرسازی استان، مدیرکل راهداری و حمل و نقل جاده‌ای استان، مدیرکل آموزش و پرورش استان و رئیس آموزش و پرورش ناحیه ۲ کرمان جهت ادای توضیحات احضار شدند.» در تاریخ ۱۸ بهمن‌ماه گذشته، یک دستگاه اتوبوس ولوو که حامل دانش آموزان مدرسه فرزاتگان کرمان بود با توجه به نقص فنی‌ای که پیدا کرد، واژگون شد؛ در اثر این واژگونی شش نفر از سرنشینان آن فوت کردند و ۳۵ نفر مصدوم شدند.

ارسال لایحه ایمنی به مجلس

مدیرعامل سازمان آتش‌نشانی تهران گفته است که لایحه ایمنی کشور را به مجلس فرستادیم و امیدواریم نمایندگان مجلس تدبیر و مصوب کنند تا تکلیف تمام گروه‌ها و افشار مشخص شود. قدرت‌الله محمدی در ادامه گفت: «خودروهای درجه یک دنیا با امنیت کافی، همچنان خاموش‌کننده دارند و با یک خاموش‌کننده می‌شود مال و جان یک شخص رانجت داد. عزیزان خودروساز اکنون به این فکر افتاده‌اند که به‌طور مثال اگر در آزادراه اصفهان-شیراز یک حادثه آتش‌سوزی برای خودو اتفاق بیفتد، چه کسی باید برود و اطفاء کند؟ مگر بین جاده‌ها آتش‌نشانی داریم؟ همکاران راهور این مسئله را بسیار حس کردند. از کدام شهر باید کیلومترها به‌سمت محل حادثه بروند تا در زمان کوتاه برسند؟»

دلایل پذیرش نکردن بیمه بیماران دیالیز

مدیرعامل انجمن کلیوی ایران درباره اختلال پیش‌آمده در درمان بیماران دیالیزی، به‌علت عدم پذیرش بیمه‌شدگان تأمین اجتماعی توسط برخی مراکز، توضیحاتی داد. اعظم پناهی مهر عیسی‌لو، مدیرعامل و عضو هیئت‌مدیره انجمن کلیوی ایران درباره اختلال پیش‌آمده در درمان بیماران دیالیزی گفت: «مدتی پیش پس از اینکه تأمین اجتماعی از پس پرداخت هزینه‌های دیالیز بپایان برد، بیماران دیالیزی تحت فشار قرار گرفتند. بیماران دیالیزی برای انجام دیالیز با هزینه‌های نزدیک به دو میلیون تومان روبه‌رو هستند که قبلاً بیمه آن را پرداخت می‌کرد. در این مدت که بعضی مراکز این بیمه را پذیرش نمی‌کردند، بیماران به انجمن مراجعه می‌کردند که ما باید چه کار کنیم؟ برای همین مجبور به جابه‌جایی در برخی مراکز که همچنان پذیرش بیماران را ادامه می‌دادند، شدند. در حال حاضر مراکز تحت نظر انجمن، در حال پذیرش بیماران دیالیزی با بیمه تأمین اجتماعی هستند، اما از دیگر مراکز اطلاع ندارم.»

عکس: WANA

توقف اجرای پیوست اجتماعی پروژه‌ها

جامعه‌شناسان حوزه اقتصادی و توسعه از حذف نگاه اجتماعی در بررسی طرح‌ها و برنامه‌های کشور انتقاد کردند

می‌مانند و اراده‌ای برای تحقق آنها وجود ندارد: «باتوجه به اهمیت ارزیابی تأثیرات اجتماعی یا مسئله مسئولیت اجتماعی شرکت، تا زمانی که اراده‌ای وجود نداشته باشد، به مرحله اجرا هم نمی‌رسد و تنها در حد گفت‌وگو باقی می‌ماند.»

معاونان به‌زور در جلسات شرکت می‌کنند

او این پرسش را مطرح کرد که چرا بحث‌های مربوط به شرح خدمات پیوست اجتماعی و مسائل مربوط به مسئولیت اجتماعی شرکتی در کشور، ضعیف است؟ در عین حال این توضیح را هم داد که «یکی از دلایل این اتفاق، مدل حکمرانی است، اگر مدل حکمرانی شرکتی نباشد، یعنی مبتنی بر گفت‌وگو و مشارکت مردم و ذی‌نفعان نباشد و مردم جایی در تصمیم‌گیری‌ها نداشته باشند، بحث‌ها هم در حد گفت‌وگوهای دانشگاهی، کارشناسی و روشنفکری باقی می‌ماند. اگر مردم حقوق نداشته باشند و ضمانت اجرای موثری برای درخواست‌ها و اعتراضات‌شان وجود نداشته باشد، هیچ اتفاق و تغییری رخ نخواهد داد.» او به تصویب قانون انتشار و دسترسی آزاد به اطلاعات به‌عنوان یک حق شهروندی نام برد، با این توضیح که این مسئله اصلاً تحقق نیافته است: «دستگاه‌ها چه امکاناتی برای دسترسی مردم به این اطلاعات کرده‌اند؟ ما اگر اطلاعاتی از وزارت کشاورزی، وزارت کشور، شهرداری و... می‌خواهیم آیا می‌توانیم به آنها دسترسی داشته باشیم؟ روشن است که چنین اتفاقی نیفتاده است.» این جامعه‌شناس به روند شرکت مدیران و معاونان در جلسات و بی‌توجهی به طرح‌ها و برنامه‌ها انتقاد کرد: «در شهرداری تهران کارهای خوبی انجام شده بود، من در برخی از جلسات شرکت داشتم، اما تجربه نشان داده که بخش زیادی از این جلسات، تشریفات اداری است، مثلاً زمانی که آقای قالیباف شهردار بود، به‌دلیل کاریزمایی که داشت، معاونانش در جلسات حاضر می‌شدند، حتی اگر شده هم به‌صورت صوری، به موضوع جلسات توجه می‌کردند اما مشخص بود که به اجبار شرکت کرده‌اند و اصلاً برایشان مهم نبود این گزارش‌ها چه می‌گویند و در آخر هم به مدیریت پیامدهای این گزارش‌ها عمل نمی‌کردند.»

بازداشته است؛ ماجرابی که موضوع بحث همایش ملی تجارب مسئولیت اجتماعی در ایران بود که از سوی جهاد دانشگاهی با حضور جامعه‌شناسان توسعه و شهری و کارآفرینان برگزار شد. در این همایش، نسبت بین ارزیابی تأثیرات اجتماعی و مسئولیت اجتماعی بررسی شد. نکته مهم صحبت‌های حسین ایمانی جاجرمی، جامعه‌شناس بود که از توقف الزام پیوست اجتماعی در پروژه‌ها و برنامه‌ها خبر داد و گفت که دلیل آن هم مشخص نیست.

توقف اجرای پیوست اجتماعی برنامه‌ها

حسین ایمانی جاجرمی، جامعه‌شناس، یکی دیگر از سخنران‌های این همایش بود. او صحبت‌هایش را با متوقف شدن اجرای پیوست اجتماعی شروع کرد. به گفته او، موضوع الزام پیوست اجتماعی در قانون برنامه ششم و آیین‌نامه دولت در شورای اجتماعی وزارت کشور آمده اما روند اجرای آن متوقف شده است: «این اتفاق در حالی رخ داده که طرح‌هایی برای دوستان در سازمان برنامه و بودجه تهیه شده بود، حتی شخصاً در جلسه شورای اجتماعی در دولت قبل شرکت کردم و به نظر می‌رسید که همه چیز به خوبی تمام شده، اما مشخص نیست چه اتفاقی افتاد که اجرا نشد و قانون معطل ماند، چراکه بخشی از فرآیند مربوط به اجرای نظام پیوست اجتماعی کشور در برنامه ششم توسعه آمده، حتی در ارتباط با متوقف شدن آن با علی ربیعی، دستیار اجتماعی رئیس جمهوری هم صحبت کردیم اما نتیجه‌ای نداشته است.» او معتقد است که این برخوردها شبیه هزاران طرح و برنامه‌های بازسازی و نوسازی محلات است که در نهایت هیچ نتیجه‌ای ندارد: «یاد طرحی که برای محله عودلاجان تهران قبل و بعد از انقلاب اقدام، برای این محله ۱۰ تا ۱۵ طرح بازسازی و نوسازی نوشته شد، اما همه در حد طرح باقی ماند. مسئله این است که فضای شهری بازگرنی خارج از دولت و شهرداری دارد، یعنی خرده‌بورژواها، بی‌خانمان‌ها یا حکمرانی کاسب‌کارانه و... که از دهه ۷۰ بر مدیریت شهری حاکم بود.» این جامعه‌شناس شهری، تأکید کرد که طرح‌های کارشناسی و الزامات قانونی بی‌اهمیت شمرده می‌شود؛ حرف‌های خوبی در جلسات زده می‌شود اما همه در حد طرح باقی

زهرا جعفرزاده
خبرنگار گروه جامعه

آن ۵۰ درصدی که در انتخابات دور چهاردهم ریاست جمهوری شرکت نکردند، حقایق قابل تأملی از میزان سرمایه اجتماعی کشور را روشن کردند؛ حقایقی که نشان‌دهنده فراموشی حوزه مسئولیت اجتماعی و ارزیابی تأثیر اجتماعی از سوی دولت و حکمرانی است. مسئولیت اجتماعی در سطح جامعه، شرکت‌ها، سازمان‌ها، دولت و نظام کلی، داستان تکرار طرح‌ها و پروژه‌های شکست خورده را روایت می‌کند؛ داستانی که به گفته جامعه‌شناسان حوزه اقتصاد و اجتماع، تنها در قالب یک پیوست اجباری در جلسات مطرح می‌شود و در نهایت هم کاری از پیش نمی‌رود. انتقاد اصلی بر پیوست بودن مسائل اجتماعی به پروژه‌هاست. آنها یک‌کدام می‌گویند که دولت و حکمرانی برای خروج از وضعیت فعلی نیاز به کمک دارد و باید گفت‌وگو مسئولیت اجتماعی در جامعه را جدی بگیرد، صحبت از وفای می‌شود، اما نه وفای که به حفظ سرمایه‌های اجتماعی کمک کند؛ نه آن ۵۰ درصدی که اخیراً مشارکت سیاسی نداشتند.

تیرماه سال ۹۹ بود که معاون اول رئیس جمهوری وقت، آیین‌نامه اجرائی پیوست اجتماعی را در برنامه پنج‌ساله ششم توسعه ابلاغ کرد. این آیین‌نامه تصویب شد تا به تهیه و تدوین پیوست‌های اجتماعی در طراحی تمام برنامه‌های کلان توسعه‌ای، ملی و بومی برای کنترل آثار محیطی آنها و پیشگیری از ناهنجاری‌ها و آسیب‌های اجتماعی بپردازد. براساس همین آیین‌نامه هم، تمام کارفرمایان دولتی طرح‌های مشمول این مصوبه، مکلف شدند با انتخاب مشاور ذی‌صلاح، مطالعات اجتماعی ناظر بر تأثیر اجرای برنامه‌های مشمول را بر محیط اجتماعی اطراف آنها انجام دهند. پس از آن بود که برای هر طرح و پروژه‌ای در تمام بخش‌ها سخن از پیوست اجتماعی بود؛ پیوستی که حالا از سوی کارشناسان حوزه اجتماعی مورد نقد است. چراکه در اولویت‌ها قرار نگرفته و همین که نام پیوست روی آن قرار گرفته آن را از اجرا

حسین
ایمانی جاجرمی،
جامعه‌شناس:
طرح‌های
کارشناسی و
الزامات قانونی
بی‌اهمیت شمرده
می‌شود؛ حرف‌های
خوبی در جلسات
زده می‌شود اما
همه در حد طرح
باقی می‌مانند و
اراده‌ای برای تحقق
آنها وجود ندارد